

Novinová zásilka - povolila Česká pošta, s. p., Odštěpný závod Praha č.j. Nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995
Placeno převodem
Novinová zásilka
Adresa adresáta:

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

10/97
ročník 7

Prosincové vzpomínání

Psal se rok 1944, začínala již zima a kvapem se blížily Vánoce. Pro nás, křesťany, je to oslava narození Páně a zároveň to jsou svátky radosti, přátelství, ozdobených stromčků, koled a dáreků. Ovšem jaké veselí mohlo být tehdy v Kupičově? V tomto roce přišlo tolik lidí o svá obyděl a až na nepatrné výjimky všichni museli být téměř 4 měsíce v "běžencích" u Lucka. Těžko, přetěžko dávaly maminky dohromady vánoční večeri, která mohla alespoň trochu připomínat tu tradiční českou s makovými buchtíčkami, koláči, vánočkou a štrúdlém. O slanečce "smalcuvce" nemohla být ani řeč. Se slouz v oku členové rodin hleděli po prázdných místech. Bylo málo rodin, kde nebyl někdo ve válce. Jak šťastni byli ti, kdo na Vánoce obdrželi dopis od draheho! Plné hoře byly svátky těch, kdo obdrželi zprávu, že ten jejich padl. Bylo jich již několik. A matky to musely vše vydržet, neboť život šel dál. Na nich zůstala všechna tíha. Ony musely vydržet ty těžké životní rány. Ještě jim musela zůstat síla rozdávat naději a chuť do života těm zbylým. Starost nejednodušší byly děti. Ty musely do školy. Nejen, že musely být náležitě obléceny, ale musely také mít školní pomůcky. Nebylo to někdy lehké. Nebyl papír, tužky, pera, inkoust. Psalo se na balicím papíře, cvičení z matematiky jsme psali na okrajích novin. Ve škole chyběly tabule, nebylo kruzítko, pravítko a trojúhelník na geometrii. To jsme všechno my starší žáci dali dohromady s pomocí pana Václava Šulce. Bylo to zvláštní, že tyto potřeby byly jakoby hnací silou u touze po vědění. Děvčata a chlapi, vraťte se ve mnou do těch dob a zavzpomínejte. Copak bychom si dovolili jít do školy nepřipraveni? Vzpomeňte, jak jsme se učili při kaňkání a za naše znalosti dostávali "vidminno". Většinou jste byla zvlášť pilná. S jakou radostí jste psala tatínkům na frontu o každém svém úspěchu. Jak šťastná jste byla, když tatínek poslal své nebo pero.

Zajisté si také vzpomenejte jak nám učitelé v čele s Prochorem Ignatiěvičem Rodnikovem připravovali vítání Nového roku s "jolkou". Copak o to, "jolka" nebyl

problém, ale kde vzít ozdoby. Zůstalo to opět na nás starších žácích. Měli jsme ještě v živé paměti výrobu vánočních ozdob z papíru, slámy apod. Samozřejmě o papíru, který byl z Polska pro tyto účely, jsme mohli pouze snít. My kluci, Věna Mašek a já jsme objevili novou surovinu. Byl to lesklý plech z amerických plechovek od "Svinnoj tušonky" a mosazný drát. Kde stáli vojáci děle, bylo toho víc než dosti. Nabídlí jsme to učitelům sboru. Nejdříve nám nevěřovali, ale když spatřili první výrobky, byli nadšení. S blížícím se Novým rokem jsme dostávali ve škole volno a spěchali jsme do výroby, kterou jsme měli u strýce Josefa Kalivody. Podařilo se nám vyrobit velké množství hříbečků, hříbů, hrušek, jablíček, rybiček, "chátěk", hvězdiček, kráječících městíc apod. I osvětlení se nám podařilo. Jen ty prskavky nám nešly. Strejz Josef měl pro naše snahy velké pochopení a brousil pluci i když to nepotřebovala. Jen aby ti pluci měli dost prskajících pilin.

Radost z "joly" byla tehdy velká. Zvlášť pro ukrajinské děti a učitelský sbor byla velkým překvapením. My jsme přece jen byli zvyklí na jiné ozdoby. Myslíme, že tehdy škola rozdávala nějaké dárky. Ovšem co nám mohla tehdy, v té těžké válečné době dát. Zvláštní dárek dostalo tehdy, hned v pololetí, šest žáků šesté třídy. Pro svoje znalosti a plli byli převedeni do sedmé třídy. Z českých žáků to byli: Mařenka Brázdová, Václav Mašek a Václav Kytl. Tento dárek jsme ocenili až po mnoha letech, když se na nás požadovalo potvrzení o vzdělání.

Václav Kytl, Maššov

Tenkrát o vánocích.

(Vzpomínka na vánoce v roce 1944 - vzpomíná svob. Tenčler, mířič minometu 122 mm I. děl. pluk.)

Po překročení našich hranic dne 6. října 1944 po těžkých bojích o Duklu postupovala naše brigáda na Slovensko.

19. listopadu jsme došli Stropkov, Obšar, Tokajky. U feky Ondavy jsme se zakopali a zaujali postavení k palbě. Důkladně byl proveden bunkr i palpost pro celou oblasť minometu.

18. prosince dostaly naše pluky rozkaz přesunout se s motorizovaným

dělostřelctvem na jihovýchod od Jasla k průlomu operace ruských vojsk na velkou zimní ofenzívu.

Horší to bylo na naší frontě, muselo zůstat utajeno, že většina dělostřelců se přesunula pod Jaslo. Naši ženisté přišli na dobrý nápad, zhotovit dřevěné makety, které znázorňovaly naše děla a dělostřelci, kteří tam zůstali, většinou zadržovali kočující minometry nebo děla, vypálili několik ran a rychle se přemístili, aby oklamali nepřítel.

Pět dělostřelčeských pluků se přemístilo pod Jaslo, kde jsme měli významné palposty a kde jsme se ihned zakopali, jak minomet tak bunkr pro sedm vojáků obsluhy minometu.

Vzpomínám si na vánoce, které jsme strávili na frontě. Tenkrát jsme měli povoleno na Štědrý večer se vzdálit do vesnice, kde jsme měli v sále hostince přistrojeny vánoční stromky a také nějaká ta koleda se našla, kapra jsme sice neměli, ale byla lepší večere než jindy. Po společné večeri jsme si zazpívali vánoční koledy a vzpomínali na své drahé domo. U každého minometu zůstali tři vojáci, ostatní jsme se zúčastnili středověce. Asi v devět hodin jsme museli zpátky ke svým dělům a bunkrům. Až do 15. ledna jsme setrvali na místě v zákopec, kde jsme očekávali zahájení ofenzívy.

Po půlnoci, k ránu 15. ledna zajížděly do palběných postavení kofaše a andrjuše. V 8 hodin ráno byla provedena poslední kontrola nastavených prvků zaměřených na tři místa.

V 8.44 vylétly k obloze zelené rakety a hned nato spustila palba andrjuši a kofaši a zároveň dostala rozkaz naše děla a minometry vypálit dvacet ran ráz na ráz. Jen několik minut dokázal Němec odpovídat na naši palbu, pak mělo slovo naše a ruské dělostřelctvo.

V prostoru Jasla dopadla na nepřátelské linie divoká smršť ohně a železa. Vzdýl na každou hlavu jsme měli připravených sto deset nábojů. Na každý zaměřený bod jsme odpálili dvacet ran ráz na ráz, obsluhy se čínily, hlavní minometu jsme chladili sněhem a ledem.

Každé dělo odpálilo osmdesát ran. Padesát minut trvala palběná příprava k vlastní ofenzívě. Po skončení palby zahájila akci ruská bojová letadla, za

křiku "Hurá" vyskočila sovětská péchota a zaútočila tanky. Naši pozorovateli hleděli dalekohledy a ostatními zaměřovacími přístroji na prostor dopadu našich granátů. Později nám vyprávěli, že to byl hrozný pohled, že i zem hořela a Němci, kteří zůstali naživu, byli oluchlí a naši je tahali ze zákopů bez boje.

Ruské vojsko tenkrát postupovalo až pod Krakov bez vážnějšího odporu nepřítelů. Za statečnost v tomto boji byli vyznamenáni naše tři dělostřelecké pluky a pojmenováni na Jaselské, na paměť bitvy u Jasla. Po skončení ofenzíve jsme se přemístili do svých původních palisád pod Svidník, k řece Ondavě, kde naše minometka podporovala útok na Svidník, který jsme dne 18. ledna dobyli. Poté jsme postupovali ve stříhání nepřítelů směrem na Zborov, Bardějov a Levočú a dále na Slovensko až pod Lipovský Mikuláš. Tam měl nepřítel připravený betonové bunkry a celou obrannou linii. Celé dva měsíce jsme sváděli tuhé boje o L. Mikuláš a tak 4. dubna 1945 se po těžkých bojích podařilo město osvobodit. A pak se postupovalo dál na Poprad a Ružomberok.

Por. Vladimír Tengler, Hněvotín

MY A SOUČASNÁ VOLYŇ (pokračování)

Velmi se snaží Poláci. Paní Danilčeva přímo vyzdvihuje jejich snahu zaplnit toto muzeum vším možným, co by připomínalo jejich život v tomto městě a v tomto kraji. Období minulých století i období polské vlády měly světový význam. Exponáty přicházejí od bývalých občanů Volyně, kteří po válce přišli do a žijí nyní v Polsku.

Čtvrtou a nejmenší osobnostní skupinu v tomto kraji tvořili Češi. Expozice tu v muzeu zatím není. Není z čeho ji pořádit. Paní Danilčeva mi ukazuje mapu Volyně, která v době okupace nakreslil redaktor a přední činitel Blániku Josef Rejzek. Jsou na ní zaneseny všechny české i smíšené vesnice a bučky Blániku. Jak a od koho tuto originální mapu muzeum získalo je zahalené tajemstvím. Dále tu paní Danilčeva schraňuje několik různých výšivek, porizených českými ženami v Rovně, někdy fotografii, tiskoviny předválečných i současných a to je snad všechno.

Stráše, strašné by si přála, aby tu bylo více památek na Čechy. Sní o tom, že jednou se jí podaří otevřít rozsáhlejší českou expozici, že ji bude předvádět nejen místním, ale i zahraničním turistům, zvláště pak turistům z Čech, aby i oni poznali, jak zdatné a dobe si tu kdysi vedli. Češi - tak zavani volyňští Češi, a jak se zapasli do historie tohoto kraje.

"Prosím vás, obrať se na mne, vás a ostatní volyňské Čechy, věnujte nám jaskolevých fotografie, jakékoliv jiné exponáty, abychom mohli otevřít i českou expozici, abychom mohli říci nastupující mladé ukrajinské generaci co tu Češi za 75 let svého pobytu vykonali a čím přispěli k rozvoji tohoto kraje. Vždyť to patří do historie tohoto kraje!"

Paní Danilčeva sní o pěkné české expozici v rovenském muzeu. Spíní se její sen, nebo zůstane jenom snem?... Neměli bychom se nad jejím snem zamyslet my všichni, a to velmi vážně? Vždyť naše babičky, naši dědové, naše

mámy, naši tátové toho tolik na Volyni vykonali! Jsme my, jejich děti, jejich potomci, schopní nějak jejich strašnou drinu na Volyni zdokumentovat? Máme ještě tolik sil, tolik věků, zabezpečit trvalou vzpomínku na jejich práci v bývalém, ale i našem domově na Volyni?

Vlastní vlastivědné muzeum v Rovně je umístěno na okraji parku v krásné, impozantní budově, která byla postavena v minulém století pro úplně jiné účely - bylo zde reálné gymnázium.

V tomto gymnáziu v letech 1890-91 byl ředitelem Jaroslav Němec, syn naší slavné spisovatelky Boženy Němcové. Žádné záznamy o jeho činnosti tu nejsou, jen to, že tu byl ředitelem. Jdu po jeho stopách, které jsou velmi nevýrazné. Ani ve státním archivu v Rovně o něm nejsou obsáhlejší záznamy. Nevíme, jakžil, jak tu pracoval, jak se stykal s místními Čechy...

Na budově je umístěna obrovská deska, která připomíná, že tu v těch a těch letech studoval významný ruský spisovatel P. Korolenko. Něm tak napadá: neměla by tu být také umístěna alespoň malá desička, připomínající ředitele, Čecha Jaroslava Němce? Paní Danilčeva s mým nápadem souhlasí. Mělo by se o tom uvažovat. Ale kdo tuto desku vytvoří? Kdo pořídí pamětní desku na ředitele reálného gymnázia v Dubně, kde byl před první světovou válkou ředitelem hlinský Čech A. Pospíšil, autor velmi významné publikace Československá duchovní armáda na Rusi?

V současné době je v Rovně oddělení kyjevské univerzity. Vyučují se zde slovenské jazyky. Studuje na pět set studentů. Češtinu tu vyučují profesoři ze Lvova. Česká expozice v muzeu by jistě byla pro ně vhodným doplněním ke studiu.

Prostřednictvím pravoslavného duchovního - západočeského arciděkana ThDr. Jana Křivky z Františkových Lázní se seznamují s předsedou České besedy ve Lvově panem ing. Evzenem Topinkou. Je to mladý člověk, plný elánu. Inženýr, který má na starosti jeden z výrobních řídicích úseků cukrovaru v západní Ukrajině. Předávám mu, společně s členkou předsednictva Sdružení Marií Pánkovou, první díl Dějin volyňských Čechů. Třesou se mu ruce, když ho přebírá a nedal bych za to nic, že se mu velmi zalesky oči.

Tak to bývalo také kdysi, kdysi před válkou, když na Volyni zavítal někdo ze staré vlasti. Ať to byl známý a neúnavný Jindřich Dušek, farář Cervinka, kněz Horáček či někdejší další, kteří měli zájem o život naší menšiny a ze všech sil ji pomáhali. Vždy jejich přijezd, jejich přítomnost na Volyni zaváděly na nás vůni Čech - vůni staré vlasti, která byla pro nás spíše smek, než skutečností...

Vzpoměte si, jak to kdysi bývalo!

Totéž dnes cítí nejen pan Topinka, řada Čechů, která v současné době na Volyni žije, ale i další volyňské Češka - advokátka v Dubně - paní Antonie Nikolajevna Ponomarenko, rozdaná Cinerotová z Mirohoště. Je předsedkyní (oficiálně název "prezident") dubenského organizace Čechů Stromovka. Tato organizace je registrována na ukrajinských úřadech jako kulturně-společenská organizace Čechů.

Scházejí se v Dubně, členové však jsou rozseti v řadě okolních i vzdálenějších obcí, a město jejich knihovna čítá na 300 svazků, vesměs starších vydání - na doplňování není peněz. Člen organizace je mimo jiné i doplnit knihovnu a získat alespoň jeden vytištěk

ilustrovaného časopisu z Čech. Zatím jde jen o sen, protože současná sociální situace členů není růžová a na nějaké členské příspěvky či dary do společné pokladny nelze spoléhat - prostě nejsou.

Přesto však se snaží nezapomenout na svůj původ, nezapomenout na své čeství. Jenže bez českých škol, bez českých knih, bez českého tisku to jde velmi ztěžka. Zůstává ještě několik těch starých českých písniček a pak? Pak zanikne malá hrstka ve velkém moři? Nebo jim pomůžeme, třeba tím, že provedeme u našich členů Sdružení sbírku knih, že jim Sdružení předplatí nějaký časopis - co vlastně pro ně uděláme? Co jsme my, bývalí obyvatelé Volyně, pro ně schopni udělat?

Ve stanovách Sdružení jeden paragraf hovoří o tom, že naše organizace bude pomáhat Čechům žijícím v zahraničí. Plníme toto ustanovení našich stanov?

Paní Ponomarenko a pak Ing. Topinka byli oficiálními hosty, kteří zastupovali Čechy na Ukrajině při návštěvě prezidenta V. Havla ve Zborově, kde se zúčastnili slavnosti vzpomínky na tento slavný boj. Ale náš tisk o nich nepřinesl ani zmínku. Pro náš tisk - myslím tím všechny české noviny včetně rozhlasu a televize, které o slavnosti vzpomínce na Zborov referovaly, Češi v zahraničí zřejmě neznamenají nic. A když už si na nás vzpomenu, tak nás představují jako Čechy, kteří pomalu nezajímají ani jedno české slovo, jak to před nedávnem předvedli filmaři ve Zdivočelé zemi!

Dne 13. 7. 1997 přijíždějí naše dva nepřímé autobusy do Českého Malína. Dnes už vlastně jen do Malína. Vitají nás chlebem a solí - místní představitelé - předseda sládry Solovej Petro Terentiovič, předseda kolektivního zemědělského podniku Maják Mykola Fedorovič Mosin a na pět set shromážděných občanů. Společně pak vzpomínáme na strašný den, který zažili malínští občané před čtyřiapadesátí lety, kdy regulérní vojenská německá jednotka obklíčila vesnici a zavrazdila a upálila 374 Čechů, několik set Ukrajinců a vesnici spálili.

V Malíně vedle pravoslavného kostela - Cerkve - je vybudována mohutný a důstojný památník zavražděným. Několik pravoslavných duchovních, mezi nimi i arciděkan Jan Křivka z Fr. Lázní, tu slouží mši svatou za nevinné oběti německé zvěře. Kž by to bývalo duchovních alespoň jednou a také navždy pronikla do duší a svědomí německého národa!

Malý malýnský český hřbitůvek se nachází za vesnicí. Jsou tu pohřbeny kosti umučených a uplavených Čechů. Hřbitůvek pomalu zarůstá travou a křovím, jen společný hrob byl péčí místních orgánů upraven.

Hroby Malýnských se pomalu rozpadají. Sem tam však přece jen můžete na pomníku přelíst, že tu v Pánu odpovídal zesnulá rodina Čínkova, nebo Barůška Jirová, dále Anna Mlejnková, Josef Čínka (1867-1914), Zofie Dobrá, Karel Najman... Starý, několikmetrový dřevěný kříž už uprosil hřbitůvek s letopočtem 1872-1932 asi také brzo klesne do trávy k malým hrobům bývalých obyvatel Českého Malína, kteří tu, daleko od staré vlasti, své svji věčný sen...

Doufejme, že již brzo bude hřbitov upraven, že tu bude vztýčen pomník malýnským mučedníkům, který bude pořízen z darů nás všech, kteří jsme na konto Český Malín přispěli. Paní Marie Pánková neúnavně zabezpečuje jeho výstavbu u firem na Slovensku.

Jak jsem se již zmínil v předchozích řádkách, Ukrajina se mění. Proti minulosti tu jsou dnes lidé oblečení v evropském stylu, což ještě před deseti patnácti léty nebylo. Nejen města, ale i vesnice se podstatně změny. Vkusné a moderně jsou oblečeni občané nejen ve městech, ale i v těch zapadlých vesničkách. Zvláště ženy udávají tón v oblekání. Ale ani muži nezůstávají moc pozadu. To tu vždy tak nebyvalo...

Nechci se kriticky vyjadřovat k minulosti a tím být v každém národě a vždy nějak a něčím ovlivňováno, ale to co jsme viděli mě utvrdilo v tom, že pastoly z lýtka, plátno z konopí a jiné textilní výrobky chudé ukrajinské vesnice jsou už minulostí a že tu zavál zdravý evropský civilizáční duch. Bohužel, také i jeho některé zájpy!

Jedním nás zaježdový autobus byl doslova nabit Hulečáky. Přijeli se podívat na svoji "rodinu" - na svou rodnou ves. Byli tam také patřičně místním obyvatelstvem i silradou očekávají a uvítání. Důstojně chlebem a solí, květínami a jí něvám jak ještě. Po bohohostův v místní cerkvi, kterým mimochodem kdysi Češi pomohali stavět, všichni zasedli ke společnému stolu. A semlelo se tam pak všechno. Třeba jak se na vesnici hospodařilo před válkou a ve válce, kdo ještě ze známých žije atd., atd. U vodky a jiných uschlýchých nápojů a dobrego jídla se řesily všechny problémy minulosti, současnosti a budoucnosti.

Také si prohlédli své bývalé domovy a statky a posoudili, jak se o ně současní vlastníci starají a o ně pečují. Starosti nám nadělala svou přítomností paní Marie Kacanomanová-Hovorková, její rodiče tu kdysi vlastnili v širokém okolí známý Hovorkův mlýn. Nová majitelka rodinného domu (mlýn nefunguje) se s obavou a jen potají dotazovala některých Hulečáků, zda paní Kacanomanová nebude uplatňovat restituční nároky na usodlost, která kdysi patřila jejich rodině. Mají tam, jak vidno, někteří obyvatelé různé starosti s restituční, ale paní Kacanomanová nám potvrdila, že žádný restituční nárok nehodlá v Huleči uplatňovat a na Volyně se stěhovat nehodlá.

Volynskými Čechy se odkávživa stávají Češi, kteří se bud na Volyně přistěhovali a tady usidli, nebo ti, kteří se tu narodili. Tak kroku by volyn. Čechem i Jaroslav Hašek, který kdysi několik měsíců pobýval v české vesnici Podhaje.

Funglňovými Volyněkem, v rozporu se všemi dřívějšími pravidly, se stal rodilý Pražák Jiří Máca z Chebu. K této historické události došlo Léta Páně 12. července 1997 v bývalé české vesnici Smolárně na Volyni. Žena pana Mácy Ludmila se totiž narodila ve Smolárně. Jistě víte, jaký vliv mají ženy na nás (ubohé) muže! Zkrátka, pan Máca si strašně oblíbil roditě své paní a to tak, že se o tom dověděla i vládnoucí svita - silrada - ve Smolárně a rozhodla se získat dalšího občana. Slavnostně, s příslušnými úředními papíry, adoptovala Jiřího Mácu za občana Smolární právnm výkonem adopcce prvního stupně! To je něco takového, jako kdysi bývala v Čechách obecní příslušnost. A jaké že to má pro pana Mácu výhody či nevýhody do budoucna? Velmi velké! Kdyby jednou musel žádat o nějakou sociální pomoc, má ji zajištěnu ve Smolárně na Volyni. Tam se o něho, jako o svého řádého občana, postarají!

Pan Máca se tedy stal ve svých věcech než sedmdesátiletých Volyněkem! A pak, že se v nás dobře nejdí zážitky!

Nevím, kolik nás Volynáků ještě v

současné době je. Každopádně, díky panu Mácovi, o jednoho více!

Rostislav Hlaváček, K. Vary

Současná Ukrajina ve světle II. celosvětového fóra Ukrajinců

O současné Ukrajině je naše veřejnost poměrně skromně informována, což je oběma stranám zřejmě neprospěvá. Česko-ukrajinská společenská organizace, jež se snaží rozšířit svou členskou základnu pod označením "Sdružení Ukrajinců a příznivců Ukrajiny" si klade jako jeden ze svých cílů zlepšení daného stavu.

Vzniká dojem, že jsme podrobněji a celkové lépe zpraveni např. o dnm kolem Golanských výšin nebo v zakavkazském Karabachu či v Cečensku, než o tom, jak se postkommunistické dědictví pokouší zavit na nás - ještě donedávna - přímý soued.

To, že se v Kyjevě opět po pěti letech uskutečnil celosvětový sjezd Ukrajinců (ze 47 zemí), ve zdejším sdělovacích prostředcích přišlo bez povšimnutí jako lokální událost místního významu. Význam této akce svoji osobní účastí a přednesenými projevy k situaci v současné Ukrajině vyzvedly přední osobnosti nového státu: prezident, ministr zahraničí, předseda Ukrajinské světové koordináční rady a jiní.

O vlastních dojmech i poznatcích promluvil přímý účastník fóra Ing. Boris Zajíc, předseda volynských Čechů, místopředseda Sdružení, a to v nové radnici na Mariánském nám. v Praze 1, ve čtvrtk 13. listopadu 1997.

Tento příspěvek nám zaslal p. Ing. B. Zajíc s průvodním dopisem, z něhož citujeme:

Ukrajina byla a je zemí píseodu i roditěm prakticky všech volynských krajanů. Jejich vzpomínky, zkušenosti a případně sdědětci mají pro česko-ukrajinskou společenskou organizaci svůj význam, jenž je sotva někým jiným nahraditelný.

Co o nás píší na Ukrajině...

K 50. výročí vystěhování se volynských Čechů do vlasti pobývala ve Volkové 10. a 11. srpna letošního roku skupina rodáků.

Bylo to velké setkání Čechů a Ukrajinců. Přišlo nás přivítat velká množství lidí ze širokého okolí. Setkali se tady Lída Jahnová s tetou Aničkou z Dubna, Vladimír Zýval s neteří ze Sibíře a mnoho jiných zajímavých setkání. Všichni se s námi zúčastnili církevního obřadu a panchydu na Českém hřbitově.

Setkání nabylo ještě větší významu a důležitosti, že se ho zúčastnil a také promluvil a pozdravil nás holova rajonu (předseda okresu). Dále se zúčastnili předsedové obcí, kolhosu (družstev) a také několik redaktorů oblastních novin z deníků "Zprávy Rovenska" a "Svobodné Slovo". Zúčastnili se ho i obchodní zástupci, kteří měli zájem navázat obchodní kontakty.

Jeden z těchto článků má nadpis

TEPLO OTCOVSKÉHO DOMU

Setkání za půl století

Dávny rok 1870... Nemínulo ještě ani desetileté od doby zrušení roboty a vesničané sotvaže začínají samostatně hospodařit na malých kouscích země, když se na našem území začínají objevovat první české osídlení.

Přistěhovalcem byla předná část pády k využívaní na dlouhodobé splátky. Ruský car se snažil s jejich pomocí uspišit rozvoj vesnice. Češi byli tehdy uznáváni jako nejspochopnější hospodáři v Evropě. Je třeba říci, že ta myšlenka se podařila. 77 let (někde i více - pozn. překladatele) existovalo na půdě západní Ukrajiny české osídlení. S nově přistěhovalými

hospodáři naši zemědělci nabývali zkušenosti jak nejlépe získávat vysokých sklizni a jiné výrobky zemědělské produkce. Přistěhovalci na mnohých místech rovenských oblastí vytvořili honosné mlýny, pivovary a hodné chmelnice.

V našich zkušenostech se tragickou stránkou zapsal rok 1947, kdy volynští Češi (tak oni se nyní nazývají) se navrátili do země svých předků. Od té doby uplynulo již půl století. Už v České zemi se jim narodily děti, vnuci, pravnuci a vzpomínky je volají do země, kde prožili svoje dětství a mládí, kde jsou pohřbeni jejich předkové, přátelé.

Minulou neděli vřítali ve Volkové dva někdejší spolubyčani - Čechy. Přijeli dva autobusy, snad 60 osob. Mnozí z nich vzali s sebou děti i vnuky, aby se podívali na domov svých předků. Byla to opravdu světeční nálada, jak pro Ukrajince, tak pro Čechy. Téměř každý přinesl přívrat drahé přatele. K uvítání přišli chleb a sůl, nechyběla kyvice květu. A už je tady radostné objety a polibky. To se za půl století setkali souosedé, spou lučáci, přátelé. Zastihli jsme v srdečném objety Leontina Klepče a Jaroslava Honse, libají se Olja Korničuk a Ludmila Miličká - věrné kamarád - ky z dětství, a už také vedou nějakou upfímou řeč Hana Hlečuková a Vladimír Čepký.

Hosté a hospodáři se zúčastnili bohohostův ve zdejším chrámu. Otec Vasil předal členům české delegace ikony svatého Mikuláše a poťavěské Matky boží, ochrány země volynské, aby ona střežila hosty od všeho zlého. Potom se na českém hřbitově odbyvala panchydu za zemřelé, jejich prach spočívá ve Volkové. Hosté se poklonili světlé památce svých předků a položili na jejich hroby květiny a věnce. Volkovský obecní úřad a agrofirma Hruševského, kterou vedl Alexandr Bakaleiko a Jirí Stecha, připravili pro hosty oběd, na který přišlo také mnoho nynějších obyvatel vesnice. Všechny srdečně vítal předseda demidovského rajonu Jaroslav Dumas. Za obyvatele Volkova Jaroslava Vasy, Vyrineja Kališčuk a jiní. My dosud nemůžeme zapomenout, jak před padesáti lety se slzami v očích jsme vás vyzpovědali na dalekou cestu, jak na nějaký čas se stala opuštěnou naše vesnice, dojatě hovořila Olja Korničuková. Váš dnešní příchod svědčí o tom, že volynská země se na věky zachovává rodou pro vás všechny. Země, ze které jste vzešli, na které minula mladá léta, kde jste se poprvé zamilovali. Ať také vaše děti a vnuci navštíví pamatují na tuto štedrou ukrajinskou zemi, až ona je stále a znovu do Volkova volá a až jste častěji našimi hosty. Na znamení toho Olja Adamovna předala poslánek z Čech kraibuku s prsti volynské země.

Potom hosté Jiří Pančík, Jaroslav Hons a Marie Pánková štedře děkovali hospodám za velkou pohostinnost. Vzpomenuli na to, co všecko udělali volkovští Češi na ukrajinské zemi. Rinuly se slzy z očí mnoha přítomných.

Do pozdného večera chodili hosté ušicemi vedavce a hovořili s hospodáři. Borislav Kadavý po 50 letech vzpomínal jak ho vyzpovědali odsoud na frontu v roce 1944, jak přijal první bojový křest. Společně s ním šlo do armády 170 volkovských Čechů. Mezi nimi bylo také 9 děvčat. Domů se vrátila pouze třetina.

Poslouchali jsme volkovské hosty, na noc si je rozebrali do svých domovů ukrajinské rodiny. Dlouho do noci bylo v domech světlo. Dobří přátelé měli na co vzpomínat, bylo o čem hovořit.

B. Kochan (přeložil Jiří Pančík)

Zájezd do rodné obce - Česká Hulčice na Ukrajině

Na posledním srazu bývalých občanů České Hulčice, který se konal před dvěma lety v Podbořanech, navrhl br. Jan Křivka uspořádat u příležitosti 50. výročí reemigrace zájezd do naší rodné obce na Volyni. Pro řadu z nás to byla příležitost ještě naposledy navštívit své rodiště a symbolicky se rozloučit s těmi, kdo na našem huleckém hřbitově spí svůj věčný sen. Celou akci připravil br. Křivka se svou sestrou Marií, která zůstala na Volyni se svým manželem Ukrajině.

Zájezd organizovala cestovní kancelář Panecst. Termín zájezdu byl zvolen velmi vhodně od 9. do 15. července. Situaci poněkud zkomplikovaly povodně na Moravě. V důsledku toho bylo nutno měnit i trasu. Paní Pánková však zvládla všechny organizační potřeby bez problémů, a tak jsme jeli Harrachova a celé Polsko dorazili přes řeku Bug do Rovna jen s tím rozdílem, že místo oběda jsme stihli večer. Cesta trvala 32 hodin.

Druhý den jeli pro nás dvěma svátčínem. Přes Kvasilov jsme byli do Zdobunova. Tam jsme udeřili okružní cestu a kolem bývalé české školy jsme v 11 hodin dorazili do Hulčic. První zastávka byla u mlýna, kde jsme se setkali se známými Ukrajinci z Urven. V bývalém obydlí u Hovorků je nemocnice. Pokud jde o mlýn a ostatní budovy, jsou sotva k poznání.

Hlavní, přátelské, velmi srdečné a milé uvítání nás čekalo před klubem. Tam za předsedou delegaci převzal br. Křivka od hloubocky obce "korovaj" - pecen chleba zvlášť připravenou pro slavnostní příležitost. Potom jsme byli pozváni do klubu na hodinový koncert. Za doprovodu akordeonu zazpívaly místní dívky krásné nové ukrajinské písně. Na naši žádost zazpívaly i ty, které jsme kdysi v dobách svého mládí zpívali i my jako např. Reve ta stolne Dnipro širokyj. Tento divě pěvecký soubor si nechal ušít speciálně pro naši návštěvu krásný vyšívaný ukrajinský kroj. Jeviště v klubu mělo novou látkovou výzdobu a celá budova je velmi zachovalá.

Pro koncert jsme byli pozváni na oběd do nové školy, která stojí vedle klubu na bývalé Kovandovic zahradě.

Po třetí hodině jsme se setkali na hřbitově, kde se konala panchyda za zeměřel, kterou sloužil br. Křivka. Po obřadu na hřbitově jsme odjeli ke staré cerkvi, která je rozbouraná. Na místě zůstala kámen, na něm je původní kříž. Ostatní prostor je zatravněný. Cesta dále pokračovala kolem ukrajinské cesty, kterou jsme si prohlédli jen zvrnějšku, byla uzavřená. Poslední zastávka byla u sv. Mikolaje. Po rozloučení s tímto místem se autobus vrátil do Rovna.

Já jsem se svým symem zůstal přes noc v Urvených u bývalé spolužačky Ostapčukové. Čeká večer jsme diskutovali o poměrech na Ukrajině. Situace tam je dost složité. Mají novou měnu - hriven. Jedna marka je rovna 1,05 hriven, jeden dolar 1,82 hriven. Výdělek lékaře je 250 hriven, řidiče nákladního auta cca 100 hri. Byt v Rovně stojí např. 100 hriven. Bez dalšího výdětku se málokdo může obejít, peníze je 15-50 hri. Není vyplácena pravidelně. Na Čechy vzpomínají velmi dobře: Uznávají, že přinesli na Ukrajinu kulturu a pokrok. Banderovce považují za národní hrdiny, stavějí jim pomníky, přičítají jim zásluhu na získání samostatnosti Ukrajiny.

Tovarym vesměs nepracují, protože nemají obdoby ani suroviny. Jediné zemědělství je drží

a živi. V obchodech lze vše koupit, ale je to drahé. Nejvíce zboží je dováženo polskými šmelináři, kteří využívají toho, že státní výroba stagnuje. Zkrátka starší generace trpí nouzí. Kořala se pije pořád stejně. Bez hojných přípitků je návštěva neoběšlá.

V neděli jsme jeli do Českého Malína uctit památku umučených krajanů. Den náš návštěvy - 13. července, se shodoval s datem, kdy se to zvrstvo spáchané německými fašisty před 54 lety odehrálo.

Pietní akt probíhal na úrovni církevních hodnostářů. Br. Křivka v roli faráře se tohoto aktu také zúčastnil. Po skončení pietního aktu se některé ještě zastavili na starém hřbitově v Českém Malíně. Potom jsme odjeli do Rovna. V pondělí po obědě jsme se vrátili zpět k domovu. Cesta byla komplikovaná povodněmi v Polsku.

Nepochybují o tom, že každý z účastníků tohoto zájezdu si oživil vzpomínky na své mládí a odnesl si mnoho pěkných dojmů. Děkuji všem, kdo se o zřad této akce zasloužili. Josef Hurt, Kožlany

Babička

Moje babička, tatínkova maminka, Anna Vlčková, se narodila v Čechách a jako malá holka přijela s rodiči na Volyn. Její rodiče byli chudí tkalci, kteří si tkalcovský stav přivezli s sebou na Volyn. Koupili si půdu a provydvávali si také tkaním. Uslidili se v Myskovištině a tady hospodářili.

V roce 1892 se babiččin bratr Vincent oženil a rodiče plánovali, že věno, co přinesla bratřova žena Amálka, dostane babička a Vincent dostane statek. Ale Amálka rozhodla jinak. Odstěhovali se do Bosny a rodiče museli statek prodat, aby mohli Vincenta vyplatit.

Koupili si malý domek a pár měřic pole v Michalově. Rodiče tkali a z babičky se stala chudá holka.

Se svým mužem se setkala o zních. Zala u cesty žito sprem, když tu na prašné cestě zastavila brýčka, v níž jel velkostatek a jeho kamarád - felčar. "Či si, děvče?" ptal se felčar. A babička mu řekla, že se přestěhovala na jaře a tuto je jejich pole. Měla prý na sobě potřahanou jakou, ale dědovi Některovi se tak zalíbila, že se s ní brzy nato oženil. Byl o 17 let starší než ona a pocházel ze šlechtického rodu. Jeho děda a později i otec byli ve vsi starostové a vlastnili hodně pozemků.

Po svatbě se babička s mužem odstěhovala do Oljky, kde děda pracoval jako felčar ve vojenské nemocnici. Babička měla ráda ruční práce, přeta a vyšívala. Dědeček neměl rád jídla, která mu vařila a často si zašel do hospůdky. Toužil po dětech. S babičkou měl 3 syny. Můj tatínek byl nejstarší. Když mu bylo 5 let, děda se nakazil tyfem a zemřel.

Pro babičku to byla velká rána. Musela se odstěhovat ze státního bytu v Oljce do rodiště svého muže. Zoufala si. Dokonce chtěla skncovat se životem a skočit i s dětmi do řeky. Když měl můj tatínek moc otáček, babička mu vždycky řekla: "Nezlob, pámbíček je všude a vidí tě." A když se přiblížili k řece, řekl tatínek najednou babičce: "Maminko, pámbíček je také ve vodě?" A tu se babička zarazila a řekla: "Bože, odpusť mi, chtěla jsem spáchat hrozný hřích!"

Dostala po manželově sloušnou penzi a také dům a kus pole. Aby neztratila penzi, nikdy se už neprodávala, a to jí bylo 26 let!

Téměř negramotná, byla na výchovu dětí sama. Uměla si ale se vším poradit.

Do školy začal tatínek chodit do soudenský vesnice. Nerad na školu vzpomínal, protože

učitel je bezduchově tahal za usí a bil pravítkem přes ruce. Kluci se mu smáli a pokřikovali na něho Čech-Čech-Čech-Čech, a to ho hrozně rozořlovalo. Na pastvě, když pásli dobytek, musel můj tatínek pracovat, zatímco dostal kluci si hráli. Aby si je naklonil, vzal jednou babičce nějaké peníze a koupil klukům požadované cigarety. Ale babička to poznala a tatínek dostal velké výprask a už nikdy něco podobného neudělal.

Později si babička vzala k sobě své rodiče. Ti prodali na Michalově svůj dům i tkalcovský stav a za peníze koupili čerstvé kus lesa a pole. Děti dorostly a šli studovat na státní útraty do Kijevského semináře. Domů jezdili jenom na prázdniny.

Na studii vzpomínal tatínek rád. Měl se tam dobře a nikdo se mu nepovsahoval. Studovali tam Ukrajinci, Rusové i Francouzi. Z Čechů byl v tom ročníku sám.

Babička byla pracovitá a setrná. Úrodu z polí prodávala až na jaře, když se vte vlatio. Lidé si od ní vypůjčovali, ale málokdo vrátil. V lese jí kradli stromy. Byla z toho zoufalá.

Když jí zemřeli rodiče, zůstala sama. Děti byly v Kijevě. Starala se o krávu a pole a stala se z ní léčitka. Zнала vlastnosti bylin, připravovala čaje proti nachlazení i masti na vředy.

A pak se stalo to neštěstí. Soudek se pohádala se svým manželem a zapálila mu stodolu. Bylo to v noci a oheň se přenesla i na babiččin dům. Všechno shořelo. Stačila jen vytáhnout truhlu a odvázt krávu.

Z toho neštěstí onemocněla a příbuzní ji odvezli do Lvova do psychiatrické léčebny. Račovali se, že se konečně té Česky zbaví a pole jim zůstane. Ale babička svým chováním přesvědčila lékaře, že se dá vyléčit a také se vyléčila.

Ve Lvově byla rok. Pak si tam pro ni přijela moje teta, která byla provdána v Mirošově na západní Ukrajině. Vzala ji s sebou do Mirošově, kde se o ni starala jako by to byla její vlastní máma a ne tchyně její sestry. Babička jí pomáhala v hospodářství a také návštěvovala své bratrance v Malíně a pomáhala i jim. Pole v Polsku stoupalo v ceně a babička se ho nehodlala vzdát. Její ukrajinskí příbuzní ale také ne, takže se s nimi musela soudit a spor vyhrála. Ještě dlouho trvalo, než si z něho mohla odvázt úrodu.

Já jsem babičku poznala až v roce 1942, když jsem se sestrou přijely na západní Volyni. Žila sama, potě dávala do pachtu a sama chodila po známých a dělala lidovou léčitku. Nemohla jsem se dočkat, až ji spatřím. Dovezl nás tam strýc z Mirošově. Bylo to krásné shledání.

Moje babička byla silná žena, pravá Volynkačka. Nina Volfová

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Prážský region

Clenský schůzky pražského regionu v roce 1998 budou i nadále poslední středu měsíce od 15.00 hod. v budově Ústředního výboru Bojovníků za svobodu v Praze 2, Legerova 22. 5. poschodí, zasedací síň. Tramvají a metro I. P. Pavlova. Uptěnsnění dnů: 28. 1., 25. 2., 25. 3., 29. 4., 27. 5., 24. 6. V červenci a srpnu prázdniny. 12. 10. 1998. Uptěnsnění dnů: 28. 1., 25. 2., 25. 3., 29. 4., 27. 5., 24. 6. V červenci a srpnu prázdniny. 12. 10. 1998. Vedoucí regionu Praha Irena Malinská

Region Karlovy Vary

Poslední beseda, konaná v letošním roce, jak už to tradičně bývá, proběhla ve velmi

přátelské atmosféře.

Jměnem svým i regionu děkuji všem, kdo pomohl jak uspořádáním, tak domácími dobrodělci ke zduřtění besedy.

Uposrnutí v roce 1998 se budou naše besedy opět konat každou poslední sobotu v měsíci v 9 hodin v klubku dohodců ve Staré Rolí. V červenci a srpnu se besedy nekonají. Výroční beseda s tombolou se bude konat dne 28. 11. 1998 tamtéž. Zapište si to! Pozvánky se posílají nebudou!

Touto cestou přejeme krajanům i přátelům doma i za hranicemi naší vlasti hodně zdraví, štěstí a optimismu v roce 1998.

Za reg. K. Vary Věra Pelcová

Region Brno

Dne 15. listopadu 1997 ve 13.00 hod. se ve Vojenské akademii v Šumavské ulici č. 4 konala slavnostní schůze voplynských Čechů. Schůze se konala u příležitosti vydání a slavnostního zahájení prodeje 1. dílu Dějin voplynských Čechů.

Schůzi zahájil ved. regionu pan Kučera uvitáním autora Dějin Doc. Vavulky, prof. Duřky, předsedu Sdružení Čechů z Volyně, tajemníka Kuchynky, delegaci z Vyškova a Moravského Krumlova.

V úvodu následovalo přjít nových členů do SČVP a to Miládu Plevovou a Miroslava Němce.

Pak promluvil doc. Jaroslav Vavulka, autor Dějin voplynských Čechů. Provedl slavnostní pokřtění 1. dílu Dějin a kmetem byl prof. Duřka.

O blížící se konferenci SČVP promluvil prof. Duřka, kde kromě voleb budou schváleny Stanovy a jiné otázky týkající se činnosti Sdružení Čechů z Volyně.

O novém Zpěvníku voplynských Čechů, který v současné době vyšel, promluvil člen výboru SČVP Ing. Jiří Hofman.

Pan Pěnčík promluvil o práci regionu Vyskov.

V závěru byl pronesen příspěvek na vydání dalších dvou dílů dějin.

Přítomní volynští Češi s vděčností přjaly vydání 1. dílu Dějin a s radostí čekají na další dva díly.

Po vyčerpání programu následovalo veselé posezení při víně a dobré náladě.

Prof. Josef Vitoch

Region Teplice

Dne 15. 11. na členských schůzích bylo vybráno na pomoc našim krajanům poštovním povodní 6270 Kč. Všem dárčům děkuji. Vyzývám ostatní členy, kteří se nezúčastnili schůze, aby dary poslali na adresu vedoucího regionu. Zvláště vyzývám některé členy bývalého ústeckého regionu, kteří ještě nikdy na žádnou sbírku nepřispěli. Teď je vhodná doba pomoci našim poštovním krajanům.

Nezavrnáme své srdce a nestavme se k nim zády, dnes jsou to oni, zitra to můžeme být my!

Václav Bižovský

Ze života mládeže na Volyni

Námluvy a uzavírání sňatků mezi mladými lidmi mělo na Volyni některé odlišnosti oproti staré u nás vlasti.

Na Volyni vystupovala do popředí ekonomická otázka, i když láska a city byly stejně hluboké, jak tomu u mladých lidí bývá. Jen velmi málo dívek a chlapců mělo své povolání a bylo zaměstnáno buď ve státních službách nebo ve městech u soukromníků. Většina zůstávala v rodinách a společně s rodiči a sourozenci

pracovala v zemědělství nebo jiných výrobních.

Proto možnost založení vlastní rodiny byla vázána na ekonomické zajištění. To bylo v zemědělství předání části pole a pomoc při stavbě usedlosti začínající rodině. Podobné tomu bylo i u vlastníků dílen a menších provozoven. Přesto pro volynské chlapce a dívky byla na prvním místě láska, která je vedla k založení vlastní rodiny. Často tato láska prožívala trnitý údobí a nedošla naplněnou podporou rodičů, kteří věděli, že stejně dileté je zabezpečení mladé rodiny. Bylo to především v situacích, kdy jeden z partnerů byl bez ekonomického zájmu. Týkalo se to především chlapců, kteří kromě lásky nemohli své vyvolené nik nabídnout. Byla to doba života v demokratické, ale kapitalistické Polsku.

Jestliže jedna vlastnost volynské mládeže, především dívek, byla vysoká morálka. Ve združici většinou mladé dívky vstupovaly do manželství jako panny. Bylo to hluboce zakořeněné v životě Čechů na Volyni. Druhá byla kážer a vliv rodičů na mladé lidi. Slovo rodičů bylo téměř vždy rozhodující.

Tak tomu bylo i u zvláštních případů hluboké lásky u tří bratrů a tří sester v rodinách, které se vyzvíjely v odlišných ekonomických podmínkách. Již jako děti byly v obou rodinách postiženy stejně. Chlapcům zeměna matka, mimořádně krásná a hodná žena. Otec, který vlastnil malou provozovnu na vesnici po úmrtí matky jen s velkým úsilím zabezpečoval výživu rodiny.

Dívkať ještě v raném věku roveně zeměna matka. Tato rodina, vyrůstající v zemědělském, poměrně zámožném prostředí, netrpěla ekonomickými potížemi. Přesto vytvořil dívek bez mateřské lásky a něhy byli bolestivý. Proto se otec stal v rodině hlavní a rozhodující osobností, která později tvrdě zasáhla i do oblasti života mladých žen.

Život šel dál, bratři byli nejisté odejít z domova do učení. Nejstarší se vyučil kovářem, prostřední a nejmladší truhlářem. Po vyučení nasti zaměstnání ve Varšavě. Ale chyběla jim stále Volyn a setkávání s českou mládeží. Jednoho dne sedli na kola a rozjeli se na Volyn. Jak známé polské silnice, cesta na kolech byla jisti zajímavá a náročná.

Netrvalo dlouho a mladí lidi z obou rodin se sblížili při návštěvách a společných zábavách. Pomalu ale jisti vznikala hluboká láska, nejprve u nejstaršího páru, později prostředního a nakonec u nejmladšího.

Otec se o vztazích mladých lidí dověděl, a protože chlapci byli na volynské poměry duchd, latě setkávání dívkám přísně zakázal. A našel pro nejstarší dívkou ženicha, který vlastnil usedlost. Dívka nakonec otce poslechla a svivila k sňatku. Svatba spíše připomínala pohřeb. Před kostelem stáli tři bratři a jejich kamarádi, hotovi vyměnit ženicha za nejstaršího bratra. Ale k uskutečnění tohoto záměru nedošlo. Nejstarší bratr zůstal své lásce věrný. I po demobilizaci v Československu byl stále svobodný.

Ani u prostředního bratra nebyl vztah šťastně završen. I druhá dívka byla donucena k sňatku s chlapcem, který se až později stal mužem jejího srdce. I prostřední bratr zůstal po demobilizaci svobodný. Situace se opakovala i u nejmladšího bratra. I jeho dívka se vdala za někoho jiného.

Vyvrcholeno vztahu těchto mladých lidí, kterým osud a hlavně ekonomické podmínky neumožnily společný život, nastal až v Československu. Obě manželé sester zahynuly na frontě v řadách 1. č. armádního sboru. Rodiny reemigrovaly do Československa

v r. 1947 a postupně začínaly nový život, matky jako válečné vdovy.

V Československu konečně došlo k uplatnění v životě ojedinelé lásky. Starší a prostřední bratři vyhledali své lásky a nastoupili společný život. Jejich manželství byla ještě více utužena dětmi, syna u nejstaršího a dvou dcer u prostředního bratra. Výchova vlastních dětí i dětí z prvního manželství probíhala v harmonickém soužití rodin. Jen u nejmladších se spojení lásky nedošlo. Každý šel životem po jiných kolech.

Z tohoto pojednání vyplyvá, že pro společný život mladých, ale i dříve narozených, je vzájemná láska. Věrná láska je vyvrcholeno lidských vztahů. Příkladem toho byl i tento příběh.

Je známo rčení, že "mateřské mléko a láska jsou nenahraditelné". To v raném mládí poznali i tito mladí lidé. Byli to oni, kteří v pozdějším společném životě se snažili rodičovskou něhu a lásku rozvádět všem dětem v rodině. Domnívám se, že se jim to podařilo v jiné míře.

Miroslav Novák

Přtaomdesátiny básníka Josefa Tománka

Krouček milovníků hudby a poezie v New Yorku uspořádal dne 16. listopadu ve farní budově kostela Panny Marie Karmelské v Astorii oslavu 85. narozenin pana Josefa V. Tománka, oblíbeného a sympatického českého básníka a hudebního skladatele, dobře známého nejen tady v USA, ale i ve staré vlasti. Oslavy se zúčastnilo mnoho přátel a obdivovatelů tvorby básníka.

Oslavu uspořádal a vedl prof. Zdeněk Rutar. V úvodním projevu se stručným životopisem oslavence, pocházejícím z Kupčizova na Volyni (Ukrajina), zdůraznil, že Tománek po celý život nikdy neúnavně bojoval perem a i mečem proti barbarským režimům tohoto století a tím přispěl k jejich pádu.

Poté vystoupila skupina recitátorů. Tomáňkovy básně bezvadně přednesli Dagmar Absolonová-Zalmanová, Octavia Muscová, Jonata Zientek, prof. Zdeněk Rutar a Jiří Pospíšil, který přečetl svou básně k narozeninám oslavence.

Rev. Jindřich Kotvrda ve svém projevu také ocenil tvorbu p. Tománka a popřál mu hodně zdraví a božího požehnání.

Na závěr všichni přítomní zazpívali oslavenci Mnogaja lita. Byl to dojemný okamžik, potvrzující oslavencovu vzrůstající popularitu nejen tady, ale i v České republice, kde v rámci rehabilitace vojáka ve výslužbě byl p. Tománek z rozkazu ministra obrany povševen na plukovníka ve výslužbě.

Přejeme mu mnoho zdraví, úspěchů a spokojenosti a hodně dalších šťastných let.

Jiří Pospíšil, New York, NJ USA

NAŠI JUBILANTI

Region Karlovy Vary

Leden, únor a březen 1998 se dožívají: Filipová Marie bytem v NSR 5, 1. - 65 let, Fišerová Růžena, Bochov, 15. 1. - 70 let, Klíka Alois, K. Vary, 16. 1. - 80 let, Vachová Ludmila, Olaví, 18. 1. - 70 let, Dalecká Julie, K. Vary, 18. 2. - 60 let, Vrbaťa Ferdinand, NSR, 5. 2. - 65 let, Mgr. Čerňavský Marie, H. Slávkov, 14. 3. - 45 let, Čerňavá Libuše, v Zálesi, 13. 3. - 60 let, Tuňh Niča, Olaví, 2. 4. - 65 let.

Region Praha

Dne 15. listopadu oslavili zlatou svatbu manželé Václav a Marie Šírcovi. Jměnem příbuzných a přátel přejeme jim krásná další

léta společného života!

Marie Tůmová-Vašková a Irena Malinská.

Region Žatec

3. prosince oslavil člen výboru p. Bohumil Vojar své 65. narozeniny.

Region Mariánská Lhota

Ve 4. čtvrtletí se dožívají: Jančová Marie 1. 10. - 70 let, Janča Otta, 1. 11. - 70 let, Margesteinová Ludmila, 1. 10. - 60 let. Všichni z Tachova. Trávníčková Libuše, 29. 12. - 60 let, Klimentov.

Region Teplice

29. 11. 1997 Jiřina a Vladimír Pospíšilovi oslavili 50. výročí svatby. Do dalších let společného života hodně zdraví a lásky přejí synové s rodinami.

Dne 24. 1. 1998 oslavil Helena a Josef Kabátovi z Věštán 50. výročí svatby. Do dalších let hodně zdraví a klidné stáří přejí sestry Marie a Libuše.

Krupka

Anna a Jaroslav Vachatovi oslaví 23. 11. zlatou svatbu. Zároveň p. Jaroslav 70. narozeniny 20. 11. Vše nejlepší přejí děti a jejich rodiny.

Region Moravský Krumlov

Jubilanti v 1. polovině r. 1998: 50 let - 30. 5. Wegielová (nemá být Weigelová?) Jiřina z Mor. Krumlova, 60 let - 12. 4. Hermanová Milada z Morašic, 65 let - 18. 3. Lösellová Emilie z Dolenic, 70 let - 2. 1. Kostkovicová Emilie z Oleškovic, 9. 6. Skopíková Emilie z Olbramovic a 14. 6. Křivánková Anna z Krupavovic, 75 let - 8. 3. Šaldová Marie z Branšovic, 25. 4. Charouzek Vladislav z Branšovic a 22. 6. Hendrychová Anna z Pohofelic.

Všem jubilantům přejí hodně zdraví a radosti do dalších let vedoucí regionů a redakce

NAŠE ŘADY OPUSTILI...**Region Šumperk**

Dne 3. 10. 1997 zeměl p. Antonín Charvát z Libiny.

Region Mor. Krumlov

7. listopadu zemřela p. Milada Nováčková ve věku 74 let.

Region Karlovy Vary

Ve věku nedozítých 70 let zemřel p. Josef Vojta z Holovné České.

Region Frýdlant

12. 6. zemřel p. Josef Čapek z Raspensy ve věku nedozítých 75 let. 10. 10. p. Miroslav Krůžáček z Nového Města p. Smrkem ve věku 69 let. 13. 10. p. Jiří Štátný z Frýdlantu ve věku 67 let.

Region ZatecV tomto roce zemřeli tyto naši členové: Rostislav Hejda z Rožmitálu, rodák z Rovna ve věku 72 let. Galina Vondráčková z Podháje, bytem Žatec, ve věku 74 let. Anna Rutínová z Zakarpatské Rusi, bytem Havlíčkův Brod, ve věku 72 let. Vladimír Maňas, rodák z Hlinska, bytem Liběšice, ve věku 77 let. Marie Jelínková z Dlouhé Pole, bytem Žatec, ve věku 77 let. **Region Chomutov**
Dne 13. 11. zemřel ve věku 77 roků p. Emil

Vrána z Černošic, rodák z Novokrajeva, účastník Dukelských bojů.

Region Domazlicko

Dne 20. 11. zemřela p. Emilie Sladká ze Srbk, pív. z Dolínky ve věku 73 let.

Všem pozostalým projevují touto cestou hlubokou úctou vedoucí regionů a redakce.

V minulém čísle u zemědělo p. Jar. Dvořáka podala zprávu p. Macoušová -Dvořáková (chybně uvedeno Marouňová - omlouváme se!)

DARY NA FOND ŠLECHETNÝCH SRDCÍ

Fond šlechtných srdcí - akce pomoci krajanům postiženým povodní severomoravského regionu

Na tento fond přispěli tyto krajané:

Ing. Václav Vegricht a Michaela Vegrichtová z Bystřice p. H. - 1000 Kč. Carboch Josef, Černice - 200 Kč. Jiřina Kačerová - sbírka regionu Chomutov 2600 Kč (minule omylem ve Zprávách z regionů uvedeno 2000 Kč - omlouváme se). Vlastislav Šebesta. Děčín - 500 Kč. Marie Galiová, Studénka - 200 Kč. Václav Hamáček, Svatoňovice - 500 Kč. Sítůf Edvard, Kralupy - 200 Kč. Ing. Vladimír Vacek, Fulnek - 500 Kč. Josef Kubový, Fulnek - 50 Kč. Jaroslav Moravec, Fulnek - 100 Kč. Šrek Josef, Fulnek - 10 Kč. Emilie Machovská, Fulnek - 100 Kč. František Dubec, Fulnek - 100 Kč. Václav Zajíček, Studénka - 100 Kč. Jan Šimsa, Studénka - 100 Kč. Helena Janušochová, Studénka - 50 Kč. Vladimír Kubín, Studénka - 60 Kč. Vladimír Kratochvíl, Studénka - 100 Kč. Václav Šimsa, Studénka - 100 Kč. Jaroslava Šimsová - 100 Kč. Manželé Marešovi, Studénka - 200 Kč.

Region Litoměřice: Novák Miroslav - 1000 Kč. Novák Miroslav, ul. Alšova - 2000 Kč. Smetanová Libuše - 1000 Kč. Kozák Josef - 500 Kč. Holubová Anna - 500 Kč. Suchopárová Věra - 500 Kč. Kuchyňka Václav - 200 Kč. Husinová Anna - 200 Kč. Lišků Josef - 200 Kč. Somolová Helena - 100 Kč. Twarda Irena - 100 Kč. Dědková Miluše - 100 Kč. Vitvová Jiřina - 100 Kč. Hyřvalová Libuše - 50 Kč. Vašíčková Olga - 50 Kč. Věra a Josef Ledvínovi, Bartošovice - 200 Kč. Bolfova Vlasta - 100 Kč. Kimlová Jiřina - 100 Kč. Klimeš Emilie - 100 Kč, všichni z Hukovic. Glam Antonín, Nový Malín - 500 Kč.

Kromě toho jsme obdrželi tyto nabídky: Paní Božena Švejdar, Chomutov, Komenského 3946 nabízí zánovní oblečení různého druhu, také deky. Manželé Štěpánkovi nabízejí dům vhodný i pro podnikání k levnému odprojeji popřípadě i k pronájmu v okolí Litoměřic. Zájemci necht se hlásit na adresu našeho regionu v Suchdole n. O. (můžeme zaslat i snímek nemovitosti).

Šlechtných srdcí z celého srdce děkujeme!

Výbor severomoravského regionu SCVP

Kontaktní adresy: Dr. Vladimír Samec, Karla Čapka 11, 741 01 Nový Jičín, tel. 0656/233 15
Václav Dubec, Malá Strana 38, 742 01 Suchdol n. O., tel.: 0656/73 63 26**Fond šlechtných srdcí**- dárci z regionu Teplice:
Bížovský V. - 500 Kč, Mrázek - 500 Kč, Hrdlička V. - 500 Kč, Ing. Lešnerová - 500 Kč, Zedník J. - 200 Kč, Dvořák E. - 200 Kč, Kubín J. - 200 Kč, Kubínová B. - 100 Kč, Bunjerajčicová A. - 100 Kč, Sláma V. - 100 Kč, Pospíšil V. - 200 Kč, Andělová - 150 Kč, Buchmajerová Z. - 200 Kč, Ormstová E. - 100 Kč, Moravcová L. - 100 Kč, Vondráčková E. - 50 Kč, Hejda V. - 100 Kč, Šrajter V. - 200 Kč, Skalová A. - 100 Kč, Ing. Horáček V. - 200 Kč, Švejda V. - 100 Kč, Kabát J. - 200 Kč, Morečková - 100 Kč, Ing. Černý - 100 Kč, Ilcenko M. - 100 Kč, Antoš - 100 Kč, Kulhanek - 100 Kč, Muravický - 50 Kč, Poláček - 20 Kč, Drahos - 50 Kč, Ing. Kalvach V. - 200 Kč, Strupinská M. - 50 Kč, Pásl V. - 100 Kč, Nováková L. - 100 Kč, Jačková V. - 100 Kč, Krutina Ant. - 100 Kč, Štorek V. - 100 Kč, Herlínzová A. - 100 Kč, Malkova A. - 100 Kč, Prokešová M. - 100 Kč - celkem 6 270 Kč.
Region Frýdlant: Hospodář Jiří Richter předal výsledek sbírky 9 015 Kč.
Slávka Vávřová, Březce, Štěpánov - 200 Kč. Emilie Necháčková (?) K. Vary, Doubí - 100 Kč. Jiřina a Václav Suchdol n. O. - 300 Kč.

Všem dárcům ze srdce děkujeme!

DARY DOŠLÉ NA KONTO SDRUŽENÍ

- prosinec 1997

Region Praha: Lydie Puscherová, Praha - 100 Kč, Marie Nosková (Kalachová), Praha - 100 Kč, Rostislav Kaufman, Náchod - 50 Kč, Ing. Vladimír Knop, Praha - 100 Kč.
Region Mladá Boleslav:
Marie Repanová, Všechny - 50 Kč, Miloslava Vychuková, tamtéž - 50 Kč.**Region Žatec:**Jiřina Skalická, Žatec - 50 Kč, Jiřina Kubizňáková - 50 Kč.
Severomoravský region - dar členů - 1 435 Kč.
Základní organizace Strajce, okr. Louny - 300 Kč.
Pi. Lešáková, Rapotín - 100 Kč. Pi. Bartoňová, Rapotín - 100 Kč. Emilie Nováková, Nučice u Litom. - 200 Kč. Pi. Czakovská, Rudolfov - 100 Kč.

Opravu: V minulém čísle bylo jako dárci uvedeni manželé Stelofaj správně to měl být manželé Stelofajkové - 200 Kč - omlouváme se.

Všem dárcům srdečně děkujeme!

DARY pro potřebu regionu Karlovy Vary:

Pani Marie Cingrošová - 500 Kč.
Za region děkuje Věra PelcováMůj duch zas tone v blaha moří,
vzdech srdcem tátně hluboce ...
a zvony zvoní, světa hlo, 6 Vánoce, 6 Vánoce ...

J. Vrchelický

Chceme touto cestou popřít všem čtenářům Zpravodaje krásné prožití vánočních svátků a mnohá štěstí a zdraví v nadcházejícím novém roce 1998 redakce

Závěrem chceme poděkovat za všechna milá přání, která z regionů došla do redakce.

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazují dárce na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 054454-018/0800, 38. Společita a.s. - Melantrichova 5, Praha 1. Dary můžete poslat i na adresu hospodářský Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8. Prošteme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejňování darů - dary domůme uveřejnit teprve po obdržení účtovního dokladu!! Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktořů! Díky za pochopení.

Zaletosty týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: prof. MUDr. Vladimír Dušek, Na Hřebenkách 20, 150 00 Praha 5

Tisř Zpravodaj - Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň článků odpovídají jejich autoři. Vychází jako občanský šéfredaktor: Věra Latzelová. Přispěvky nejsou honorovány, nevýzdané rukopisy se nevracjí. Přispěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p., odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Touto číslou vyšlo 30.12. 1997.

Tiskem NEOSET Praha 2, Neklanova 17.